

22. Aarg. Nr. 22.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN

16. November 1922.

KONJUNKURTILLÆGET.

Med Opmærksomhed følger Tjenestemændene alt hvad der foregaar omkring Konjunkturtillæget. Saaledes glædede det Tjenestemændene, at Statsministeren ved sin Forelæggelsestale til Finansloven, i Modsætning til det foregaaende Aar, ikke bebudede Nedsættelse af Konjunkturtillæget. Dette føltes af alle Tjenestemænd som en Befrielse, fordi en eventuel Nedsættelse vilde virke ødelæggende for de mange Tjenestemænd og fordi Forholdene absolut ikke har forandret sig til det bedre, snarere til det værre, saa at et Grundlag for en Nedsættelse af Tillæget end ikke kunde siges at være til Stede.

Forskellig Sammenslutninger af Tjenestemænd har ved vedtagne Resolutioner tilkendegivet deres Stilling til en mulig Nedsættelse af Konjunkturtillæget. Det er allerede nu ca. 2 Maaneder siden man gennem Dagspressen erfarede, at Centralorganisationen for Embedsklasserne vedtog en skarp Udtalelse, i hvilken fastholdes at Konjunkturtillæget ikke paa nogen Maade taalte nogen Nedsættelse, og at man bestemt protestere imod noget Forsøg i den Retning. Senere har ogsaa Centralorganisationen for Funktionærgrupperne behandlet Spørgsmaalet og ligeledes er der vedtaget en Beslutning, der lader skin-

ne igennem en hvilken som helst Forholdsregel.

Under første Behandling af Finansloven er der fremsat Udtalelser angaaende Konjunkturtillæget af forskellige Rigsdagsmænd. Vi skal her bl. a. citere, hvad det konservative Partis Ordfører, Auditor Pürschel udtalte:

Jeg ser med Glæde, at den højterede Finansminister ikke regner med en Besparelse paa Tjenestemandslønningerne som Følge af Bortfald af en Del af Konjunkturtillæget, der nævnes kun Dyrtidstillæget. Jeg tror, dette er rigtigt, thi jeg tror, at Tjenestemændenes Stilling i det store og hele i Øjeblikket er saaledes, at man ikke uden at gøre dem Uret vil kunne berøve dem nogen Del af Konjunkturtillæget. Jeg tager her det Forbehold, at hvis Staten skulde komme i en virkelig Nødstilstand, maatte naturligvis ogsaa dette Spørgsmaal tages op; men saa længe der ikke er Tale om det, tror jeg, det vil være rigtigst at lade dette Konjunkturtillæg i Fred.

Som det vil ses, tager det konservative Partis Ordfører den Stilling, at kun en virkelig Nødstilstand i Landet kunde berettigede til at stille Forslag om Nedsættelse eller Bortfald af Konjunkturtillæget. Og som Forholdene ligger for Tiden, har det jo sin særlige Interesse at se, hvorledes netop dette Parti staar, der har Ministeriets Skæbne i sin Haand.

En Modsætning til det konservative Partis Ordfører danner den kendte Venstrepolitiker *Pinstrup*, som længere henne under Finanslovens første Behandling

havde Ordet, dog ikke som Ordfører for sit Parti, men sikkert med en ikke ringe Del af Venstre bag sig. *Pinstrup* sagde til nogle Bemærkninger af *L. Rasmussen*, følgende:

Men det er naturligvis Udtryk for en stor Sparsommelighedstrang hos det ærede Medlem, og jeg vil da forvente, at det ærede Medlem og hans Parti vil være med til en virkelig Besparelse, som ligger lige for — jeg tænker paa at stryge den tilbageværende Del af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg, det vilde betyde en Besparelse af over 30 Mill. Kr. Det var jo givet som et Velstandstillæg, det gaves den Gang paa Grund af de mange Penge, der var mellem Folk, og de gode Forhold, de frie Erhverv den Gang arbejdede under. Nu er det ganske anderledes. Nu er det efter min Opfattelse saaledes, at Tjenestemændene i deres sikre Stilling med den sikre Løn og den sikre Pension er paa den grønne Gren, medens Erhvervene arbejder under højst usikre Forhold, og det gælder ogsaa Landbruget, jeg skal siden med nogle Regnskaber gøre nærmere Rede for det. At opretholde Konjunkturtillæget under disse Forhold vil være i afgjort Strid med de Forudstæninger, hvorunder det blev givet. Det skal nu vise sig, om Tjenestemændenes Organisation magter at skræmme Partierne saaledes med Trusel om Stemmetab, at de ikke tør gøre det rigtige, men slaar en Streg over al den megen Tale om Sparsommelighed for at bejle til Funktionærernes politiske Gunst. Jeg for mit Vedkommende beklager, at det ærede Medlem Hr. *Pürschel* paa det konservative Folkepartis Vegne, som jeg forstod, staar, som han gør, paa dette Punkt, og jeg frygter, at det radikale Venstre og Socialdemokratiet vil gøre noget lignende. Viser det sig, at Funktionærerne har Magt til at hindre, at Tjenestemandsløvens Forudsætninger paa dette Omraade sker Fyldest, er det et nyt Bevis paa, at de føler sig som dem, der faktisk raader her i Landet, de staar som en sluttet Hær med en Departementschef som øverste Fører, og man faar ikke Indtrykket af, at han føler sig særlig som Folkets Tjener.

Man skal ikke forundre sig over Folketingsmandens Udtalelser, det er der vist næppe nogen Tjenestemand der gør, men de er betegnende for Stemningen indenfor visse Kredse af Venstre. Folketingsmand *Martin Hansen*, der, som Repræsentant for Venstre, er Medlem af Finansudvalget var betydelig mere forsigtig i sine Udtalelser, idet han nøjedes med at fremsætte Tanken om at tage under Overvejelse, hvorvidt Konjunkturtillæget burde nedsættes eller helt bortfalde.

At Socialdemokratiets Repræsentanter

paa Rigsdagen vil støtte Tjenestemændenes Krav om at bevare Konjunkturtillæget uberørt maa anses som givet. Vi kunde i den Henseende til Bestyrkelse heraf citere Udtalelser af forskellige af dette Partis Repræsentanter. Ligeledes kan Tjenestemændene vente Støtte fra det radikale Partis Repræsentanter paa Rigsdagen.

Det er blevet sagt, at Statsministeren i sin Forelæggelsestale ingen Udtalelse fremsatte angaaende Tjenestemændenes Konjunkturtillæg, fordi han først vilde forhandle med Tjenestemændene og derefter fremsætte Forslag. For saa vidt dette skulde have været Regeringens Stilling til Spørgsmaalet ved Rigsdagens Sammentræden, er Stillingen sikkert nu forandret. Men i den Henseende er man jo heller ikke forvænt, naar man ser hvorledes netop denne Regering rekonstruerer sig, den ene Gang efter den anden, thi noget fast Grundlag har Regeringen ikke, den lige som svæver i Luften og søger Fodfæste, hvor det bedst kan træffe sig.

Og forleden ved den første Ministerdag i Folketinget mandede Statsminister *Neergaard* sig op, og sagde, at Tjenestemændene maa ned, de maa ned i Løn, Landet kan ikke bære de store Lønninger.

Der kan efter dette næppe være Tale om andet, end at der af Ministeriet vil blive stillet Forslag om Nedsættelse af Konjunkturtillæget, — d. v. s. efter Forhandling med Tjenestemændene.

Formentlig vil der ikke hengaa saa forfærdelig lang Tid, forinden Organisationerne modtager Indbydelse til Forhandling, og maaske er det saa Regeringens Mening, at Forløbet af Forhandlingen skal have noget nær samme Karakter som ved tidligere Forhandlinger med samme Regering.

Hvorledes vil Partierne paa Rigsdagen stille sig overfor Ministeriet, hvis dette stiller Forslag om Nedsættelse af Konjunkturtillæget.

Naar en skønne Dag Statsministeren møder i Rigsdagen og maler Fanden paa Væggen for det konservative Folkeparti,

kan dette Parti da holde sig i den Stilling, Ordføreren indtog ved sin Tale under første Behandling af Finansloven. Det er med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke let at vide, hvad man skal tro. Ganske vist er Partiet Ministeriets Styrehale, men om Styrehalen er tilstrækkelig stærk, er et andet Spørgsmaal. Det konservative Folkeparti har jo før skiltet med sin Kærlighed til Tjenestemændene, men Kærligheden har jo flere Gange vist sig nærmest at være af platonisk Karakter.

Vi vil imidlertid tro, at der paa Rigsdagen kan blive et Flertal for at bevare konjunkturtillæget ubeskaaret, og herved ydes der kun Tjenestemændene Retfærdighed.

Tjenestmændenes Holdning i denne Sag er fast og hviler paa et urokkeligt Grundlag og den Protest, som de store Tjenestemandssammenslutninger allerede har udtalt, slutter alle Tjenestemænd sig til. Naar vi venter, faar vi se, hvad Ministeriet vil, men Ministeriet vil ogsaa faa at se, at Tjenestemændene vil staa enige i Protest mod enhver Reduktion og at man maaske ikke vil indskrænke sig til Protest alene.

INVALIDEFORSIKRING.

Ved Forhandlinger, der har været ført mellem Sygekasseinspektøren og Statsbanernes Sygekasse om Grænsen mellem de i Sygekasselovens Forstand som bemidlede eller ubemidlede betragtede Medlemmer, er man enedes om, at de paa 17 a Lønningsklassens Slutløn i 1921, som var for Gifte paa Sats A. 4953 Kr. og for Ugifte 4602 Kr., og de med disse i lønningsmæssig Henseende ligestillede, betragtedes som ubemidlede og bliver tvungen forsikret.

Børnefradraget bliver for det første Barn 450 Kr. og 360 Kr. for hvert følgende Barn.

Herefter vil eksempelvis en Lokomotivfører med 2 Børn paa Sats A. Slutløn, med en Indtægt i 1921 af 6003 Kr. med Fradrag af betalt Skat ca. 500 Kr. og med Fradrag for 2 Børn, 810 Kr., komme ned paa ca. 4700 Kr. og derfor blive tvungen forsikret.

De i Invalideforsikringen som ubemidlede optagne Medlemmer er forpligtede til omgaaende at give Sygekassen Underretning om saadan-

ne økonomiske Forhold, der kan fremkalde Tvivl om, hvorvidt den paagældende fremdeles kan betragtes som ubemidlet i Sygekasselovens Forstand.

Invaliddepræmien for 15 Maaneder vil blive fradraget ved Lønningsudbetalingen den 1. December d. A.

SPARE! SPARE!

En forsinket Kommentar.

I en i nærværende Blad i forrige Nummer optaget Artikel, under ovenstaaende Overskrift, drages noogle Sammenligninger med nørrejdske Privatbaner angaaende bl. a. Kørepengenes Størrelse.

Hertil kunde vi ønske at knytte nogle Bemærkninger, der stiller Sagen i en lidt anden Belysning. Tager man sit Udgangspunkt fra Køretimepengene i Stedet for fra Døgnpengene, faar man et andet Billede af den Pinstrupske Sparemani end nævnte Artikel giver. — Det vilde jo ogsaa være højst pudsig, om Hr. Pinstrup ikke havde forstaaet at stille Regnestykket op paa en Maade, der til den ene Side kunde vise en vis Flothed, men paa den anden Side, i Realiteten vise Besparelse i Forhold til de Ydelser, der i saa Henseende gives ved Statsbanerne.

Tager vi som Udgangspunkt de Beløb, der, naar *Dyrtidstillæget er borte*, vil blive betalt i Kørepenge henholdsvis Døgnpenge til Lokomotivpersonalet vil man bemærke følgende: Kørepengenes Størrelse er da ved Statsbanerne 24 Øre pr. Time, ved Privatbanerne 20 Øre for Lokomotivførere. — Lokomotivførerne ved Statsbanerne vil for alle Ture af fra 1 til 14 Timers Varighed faa fra 4 til 53 Øre mere pr. Tur i Godtgørelse. Privatbanepersonalet skal for at opnaa det samme som en Lokf. ved Statsbanerne faar for 14 Timer være ude i 17 Timer. Først herefter kan Privatanelokomotivførerne paa regne en Mergodtgørelse, der i bedste Fald kan blive 27 Øre for et Døgn.

For Lokomotivfyrbøderne stiller Forholdet sig paa tilsvarende Maade. Der er Timepenge 18 Øre henholdsvis 16 Øre. Lokomotivfyrbøderne vil for alle Ture af indtil 15 Timers Varighed faa fra 2 til 27 Øre mere pr. Tur og her gælder det, at Privatanelokomotivfyrbøderen kun kan tjene 3 Øre, — tre Øre — mere, naar de ligger ude i et helt Døgn.

Nu er Forholdet ved nørrejdske Baner formentlig saaledes, at det er sjældnere, at Personalet er ude i et Døgn, men derimod ofte ude paa Ture af indtil 15—16 Timers Varighed.

Er dette rigtigt, hvad vi har grundet Anledning til at tro, vil man bedre forstaa den Pinstrupske Flothed, thi den Beregningsform er i saa Fald den mest fordelagtige for Banerne.

Omend Godtgørelserne, enten man benytter den ene Beregningsmaade eller den anden, maa anses for at være altfor smaa, skylder man dog Sandheden at se Sagen ogsaa fra en saadan Side, at den meget omtalte Hr. Pinstrup kommer til at staa i den rette Belysning.

Red:

LEJEBOLIGSAGEN. EN SEJR FOR DANSK JERNBANE-FORBUND

Den af Dansk Jernbane-Forbund førte Sag ang. Lejeafgiften for Lejeboliger kom den 3. November for Højesteret. Dommen lød paa Stadfæstelse af Byrettens og Landsrettens Afgørelse med Tilføjelse af, at Statsbanerne tillige skulde betale Forbundet Sagens Omkostninger med 300 Kroner.

Derefter har D. J. F. vundet Sagen ved alle tre Instanser. Sagen rejstes i sin Tid paa Grundlag af, at Statsbanerne fastsatte Lejeafgiften for Lejeboliger paa en saadan Maade, at der nødvendigvis maatte rejse sig Protest derimod, og endvidere vilde Generalsekretariatet paa Dansk Jernbaneforbunds Henstilling derom, ikke at gaa med til at lade de stedlige Nævn fastsætte Lejen, idet Generalsekretariatet fastholdt, at Statsbanerne ikke kom ind under Boliglovgivningens Bestemmelser og derfor selv kunde fastsætte Lejeafgiften som de vilde, d. v. s. at der kun toges lidt eller ingen Hensyn til Boligens virkelige Lejeværdi. Derved opstod der ganske urimelige og meningsløse Forhold, hvorfor D. J. F. lod et af sine Medlemmer anlægge Sag mod Statsbanerne.

Det kan ikke nægtes, at det er et beskæmmende Nederlag for Generalsekretariatet, og de Jurister, der har behandlet Sagen for Statsbanerne, staar ikke i nogen særlig flatterende Belysning.

Den Afgørelse, Statsbanerne i sin Tid traf ang. denne Sag, hvorefter Hundreder af Tjenestemandsfamilier pludselig fik at vide, at de skyldte Statsbanerne for Husleje saa og saa mange Penge for de foregaaende to Aar, og at dette Beløb vilde blive afkortet med en Fjerdedel af den paagældendes Maanedsløn, var meget hensynsløs og har utvivlsomt sat mange Tjenestemænd i den dybeste Fortvivlelse.

Vi ønsker Dansk Jernbane Forbund til Lykke med Dommen, der, omend sent, dog bringer fuld Oprensning til alle dem, der har maattet lide under Generalsekretariatets haardhændede Fremgangsmaade i denne Sag.

Hr. Redaktør!

De bedes give os Plads i vort ærede Blad mod den ringe Hensynsfuldhed, der er fremkommen ved Cirkulære af 16. September d. A. angaaende Anvendelse af Bagejøl. Vi har ellers ikke let ved at blive forhavset, dertil har forskellige Ordre i vor nye Ordreserier af Bestemmelser, økonomiske Forringelser, og forøvrigt Spareaandens Reduktioner afhærdet os, — men nu ogsaa dette. Denne inhumane og ringe Forstaaelse af de Tørne, der maa tages ved Baglænskorsel; af hvilke vi har flere daglige Ture her ved Depotet.

Man kan i de yngre Aar byde sig meget af Vejrligets Ubehageligheder, men man bliver sandelig ikke gammel, før Resultatet af Træk, Kulde og Forkommethed melder sig.

Det er ikke uden Grund man harmes over en saadan Udgydelse, det er tydeligt nok, vi er kun at betragte som en Maskine paa Maskinen og intet mere. At se menneskeligt paa Forholdene er der selvfølgelig ingen Grund til. Sikkerheden, — man skulde synes at Kravet om Bagejøl talte for sig selv. Forholdet er jo netop det, at et sikkert og støt Udkig under Kørselen opnaas ved, at Øjet roligt og frit kan skue frem, det kan man i Magsvejlr, men ikke under alle Forhold. Men kan være, at man paa visse Kontorer har den Opfattelse, at Lokomotivmændene har Øjne som Staal. — Det har vi ikke, men vor Opfattelse er, at Sikkerheden øges ved et skærmende Dække, og ikke formindskes.

Vi har her ved Depotet for den ene Maskine, der kører Baglænsture, anvendt et gennem Distriktet udleveret Bagejøl, der er forsynet med 2 Glasvinduer i Trærammer, som anbringes i et Læderfelt. Lad os faa lignende eller maaske endnu bedre med Marieglas paa vore Maskiner og derefter Cirkulæret i Papirkurven.

Ja, Hr. Redaktør, der er faldet haarde Ord om dette Spørgsmaal, der berører vort Helbred. — Der er Uro, Uro, som igen trækker andre Forhold frem, og heller ikke uden Grund.

Vi har her i Sg. for over 8 Aar siden indsendt Anmodning om Indretning af nutidssvarende Vaskerum. Vi har i den mellemtiliggende Tid gentagende mindet om denne Anmodning, men alt hvad vi har opnaaet er, at man fra Administrationens Side har set paa Forholdene, og efter Si-

gende forlængst har ladet udarbejde Tegning til Indretning af Vaskerum og Badeværelse. — Længere har vi hidtil ikke kunnet komme.

Vi er stadig henvist til, efter endt Tjeneste, sveddryppende eller forkommen af Kulde i Remisens Træk at vaske os ved det der anbragte Vaskebord, Side om Side med Lokomotiverne, hvis Fyrudrensning, naar dette nedkastes i den ved Siden af Vaskebordet anbragte Trillebør, staar som en tæt Støvsky omkring en. — Det er uhygiejnisk og sundhedsfarligt. Her næres ogsaa eller lægges Spiren til mange Forkølelessygdomme. Vi maa i høj Grad beklage dette Slæseri overfor et, som man skulde synes, rimeligt Krav. — Eller tages der slet intet Hensyn? Er alle Veje spærret for Opnaaelse af ordnede Forhold?

Slagelse, 28—10—22.

Lokf. A + B + C.

ARBEJDSVILKAAR.

Da Adam oog Eva efter Syndefaldet blev jaget ud af Paradiset, blev der sagt til Adam, at han derefter i sit Ansigts Sved skulde æde sit Brød. — Saaledes lod nogle af de første Ord i Bibelhistorien, man lærte som Skoledreng, og man var den Gang lige ved at faa Opfattelsen af, at dette, at skulde arbejde for Føden, var en Straf og en tung, besværlig Byrde, der blev paalagt een, naar man engang naaede dertil, at skulde staa paa egne Ben og forsørge sig selv. Da man imidlertid naaede saa vidt, blev Svend og kom til at tjene Penge, fik man dog, om ikke før, den Opfattelse, at Arbejde slet ikke var saa tung en Byrde endda, tværtimod, man tjente Penge ved sit Arbejde, gik glad til dette, og efter endt Dagværk nød man i Tilfredshed sin Fritid.

Under saadanne Forhold opstod med andre Ord Arbejdsglæden, der er uadskillelig fra og Grundbetingelsen for Livslykken. Altsaa uden Arbejdsglæde ingen Livslykke. Men uden Arbejdsglæde indvindes heller ikke det fulde Resultat af et Menneskes Arbejde, thi den fornødne Energi udebliver, og saavel Kvantitet som Kvalitet af et energiløst Menneskes Produktion bliver naturligvis kun maadeligt. Ud fra disse simple og selvfølgelig Betragtninger maa man antage, at det for en Arbejdsgiver er af største Betydning, for det første, at give sine Arbejdere en saadan Løn, at de kan føre en Tilværelse, der er

fri for økonomiske Sorger, og for det andet, byde saadanne Arbejdsvilkaar, som Arbejderne kan føle sig tilfredse ved. — En Arbejder, der har Pengesorger, vil for en stor Del, ogsaa i Arbejdstiden, koncentrere sin Tankegang om, hvorledes han bedst faar sine Penge til at slaa til og bliver let modløs deraf, følgelig svækkes hans Arbejdsevne. Drives en Arbejder trods Paatale herom til at udføre sit Arbejde paa en efter hans egen praktiske Opfattelse uhensigtsmæssig Maade, eller han arbejder under ugunstige Forhold, og Arbejdsgiveren vægrer sig ved at forbedre Arbejdsforholdene, da reagerer Arbejderen før eller senere, med det for begge Parter negative Resultat, at Produktion vil blive forringet, men tillige paa Bekostning af Arbejderens Arbejdsglæde. Tabet af den forringede Produktion maa Arbejdsgiveren i saa Fald naturligvis selv tage, men Tabet af Arbejderens Arbejdsglæde og maaske Livslykke kan Arbejdsgiveren moralsk set ikke udligne, hvorfor han bør søge at undgaa saadant Tab.

Hvorledes er Arbejderens Vilkaar ved Statsbanerne, og hvorledes bærer Autoriteterne overfor sin Arbejder sit Ansvar som Arbejdsgiver betragtet.

Vil man ikke dertil svare slet, kan man uden Overdrivelse sige yderst maadeligt.

For at begynde med Lønningsforholdene kan det kun siges, at de Lønninger, som de lavere stillede Funktionærer oppebærer, er saa minimale, at der i mange Tjenestemandshjem er, om ikke ligefrem Nød, da et saa haardt belastet Budget, at man er ophørt med at kunne holde sin Garderobe vedlige og er altsaa stærkt paa Vejen nedad mod Lazarontilværelsen. Trods den ringe Løn eksproprierer Stat Kommune hundredvis af Kroner i Form af Skatter paa forskellige Omraader, hvilket jo ikke tjener til at gøre Tilværelsen lysere for Tjenestemanden. F. Eks. skal man ogsaa svare Skat af Fradrag til Pensionskassen, men man skal samtidig ogsaa gennem sin Skat være med til at betale Aldersrente til ikke pensionsberettigede Medborgere. Man tvinges til at svare Kontingent til Offentlighedens Invalidforsikring, kort sagt, naar Statskassen mangler Penge, er Tjenestemanden et udmærket Objekt. Skatteskruen faar en god Omdrejning, og der klippes rask væk af Lønninger, Sportler, o. s. v., uden Hensyn til Protest fra Tjenestemanden.

Men ikke nok med at Magthaverne skærer brede Remme af Tjenestemandens

magre Ryg i Form af Skatter m. m., forsøger man stadigt og desværre ikke altid uden Held at forringe Tjenestemandens Arbejdsvilkaar, og Tendensen fra Regering og Rigsdag fortsætter ned igennem de forskellige Administrationsgrene. Endvidere nedsættes officielle Sparekommissioner, Oversparekommissioner o. s. v., samt mindre officielle Fortolkningsekspertes, og disse forskellige Institutioner, ivrigt støttet af Pressen, har til Opgave at forringe Vilkaarene mest muligt for den lavere staaende Tjenestemand. Alle Kræfter sættes ind paa at spare og klippe; men i Realiteten er Resultatet lig Nul i Forhold til, hvad der samtidig ødelægges af Energi og Interesse hos Tjenestemanden, det er gaaet ud over. Man har i mange Retninger skabt ulidelige Forhold for Tjenestemanden, fremkaldt dennes Utilfredshed og dræbt hans Arbejdsglæde.

Overfor en Kategori af Tjenestemænd, som f. Eks. Lokomotivmændene, maa det antages, at en saadan Fregmangsmåde ikke blot er uklog, men ogsaa kan medføre uheldige Følger. Lokomotivmanden er en vigtig Faktor med Hensyn til Sikkerheden paa Banerne og har en ikke ringe Indflydelse paa Banernes Økonomi, kan ikke uden Følger svækkes paa sin Energi og Interesse for Tjenestens Tarv. En sløv og ligegyldig Lokomotivmand vil uvægerligt udvise ufornuftigt og lidet hensigtsmæssig Anvendelse af Maskine, Brændsel, Olie og andre Materialier og i sidste Instans tillige være mindre ansvarsbevidst end paakrævet. Altsaa meget alvorlige Momenter, som ogsaa Organisationens Gang paa Gang har fremhævet, men det har dog i altfor ringe Grad fanget Autoriteternes Opmærksomhed og Forstaaelse.

Især har d'Hrr. Distriktsembesdmænd vist sig uforstaaende og lidet velvillige overfor Lokomotivmændene, idet førstnævnte i mange Tilfælde har anstrængt sig meget og støttet kraftigt af adskillige Lokomotivmestre, for at fortolke og forringe de Goder, som Organisationens ved Forhandlinger med Generaldirektoratet har opnaaet. For at nævne et Eksempel: Kullæmpningen paa Tenderen. — I den generelle Bestemmelse derom er al Kancellistil undgaaet og siger kort og godt, at Lokomotivfyrbøderen er fritaget for Kullæmpning *), og man skulde synes, at Fortolkning var ganske umulig. Men nej, siden Storspareriet tog sin Begyndelse,

har den Bestemmelse været Genstand for idelige Angreb fra 2. Distrikts Side, idet man vel er gaaet ud fra, at Lokomotivfyrbøderen kunde man lettest træde paa Nakken, ihukommende det gamle Ord om, at hvor Gærdet er lavest, var det lettest at sætte over.

Imidlertid vilde det være klogt, ogsaa for de mindre Embedsmænd, ikke at optræde altfor udæskende, det kunde hænde, at deres Optræden kunde give Bagslag. Vor Tid kommer saamænd ogsaa igen. Maaske Piben da faar en anden Lyd.

Fullstop.

TJENESTEMANDSLOVENS PENSIONSREGLER.

(Ministeriernes Maanedssblad.)

(Af Sekretær i Finansministeriet, cand. juris
Otto Andersen.)

Medens de her i Landet gældende Pensionsregler før 1ste Oktober 1919 fandtes i en Række Love, der indeholdt Bestemmelser af højst forskellig Art for de forskellige Grupper af Tjenestemænd, er nu efter at Lov Nr. 489 om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919 er traadt i Kraft den 1ste Oktober samme Aar, naar man bortser fra ganske faa Undtagelser, alle pensionsretlige Regler samlet i denne ene Lov, idet saa godt som alle senere Pensionslove, f. Eks. Lov om Lønninger til Folkeskolens Lærere og Lovene om Lønninger til Folkekirkens Tjenestemænd samt Pensionsvedtægter for Københavns Kommunes Tjenestemænd, enten bestemmer, at de paagældende Tjenestemænds Pension fastsættes i Overensstemmelse med Statstjenestemandslovens Regler, eller ogsaa optrykker dennes Pensionsbestemmelser. Tilbage bliver kun ganske enkelte Pensionslove, hvis Bestemmelser er vidt forskellige fra Tjenestemandsløven, hvorfor de, som kun omfattende ganske faa Klasser af Ikke-Tjenestemænd, ikke vil blive gjort til Genstand for nærmere Omtale her.

Naar nu herefter Tjenestemandsløvens Pensionsregler skal fremstilles, er det naturligt, at sondre mellem to Grupper, nemlig dels Forholdet for Tjenestemanden selv, og dels Forholdet for hans efterladte Enke og umyndige Børn.

For at en Tjenestemand ved sin Afgang fra Statstjenesten kan opnaa Pension, maa han opfylde visse Betingelser, idet han for det første skal være Statstjenestemand, d. v. s. efter Lovens Definition, han skal varigt og som Livsgerning have Ansættelse i Statens Tjeneste i en Stilling for hvilken Lønning er fastsat i Lønningsslov eller anden særlig Lov til en fast aarlig Sum. Udelukkede fra at faa Pension er saaledes de, der er aflagt med Honorar, selv om

*) Ved Depot.

Honoraret er fastsat i Lønningslov til en fast aarlig Sum. Endvidere er Elever, eller Personer, der er antagne paa Prøve, samt de, der uden at være Tjenestemænd konstitueres i en Tjenestemandsstilling, ikke pensionsberettigede.

Tjenestemanden skal (bortset fra faste Officerer) være fyldt 30 Aar. Endelig skal Afskedigelsen være af en vis Beskaffenhed, idet Tjenestemanden skal afskediges paa Grund af Alder, Svagelighed eller anden ham utilregnelig Aarsag. Enhver Tjenestemand er forpligtet til at søge sin Afsked fra Udgangen af den Maaed, hvori han fylder 70 Aar; dette gælder dog ikke Dommere. Berettiget til at erholde Afsked med Pension er Tjenestemænd, der er fyldt 65 Aar. For visse Klasser af Tjenestemænd kan det ved særlig Lov bestemmes, at denne Ret eller Pligt skal indtræde til et tidligere Tidspunkt, eller at de ved Opnaelse af en vis Levealder skal afskediges med Pension. Dette gælder saaledes Officerer og Underofficerer af Hæren og Søværnet, for hvilke der i Lovene om Hærens Ordning og om Søværnets Ordning er fastsat Ret eller Pligt til tidligere Afskedigelse, varierende efter den paagældende Tjenestemands militære Grad.

Pension tilkommer ogsaa, naar Betingelserne iøvrigt er til Stede, den Tjenestemand, der afskediges som Følge af Svagelighed. Tjenestemanden kan, naar han er svagelig, selv søge sin Afsked med Pension, dog maa Svageligheden naturligvis være til Stede i saa høj Grad, at Tjenestens fortsatte forsvarlige Røgt ved hans Hjælp er bleven en Umulighed. Af Hensyn hertil er det bestemt, at Finansministeren ved hver enkelt Afskedigelse skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt Tjenestemanden har Ret til Pension, og saafremt den Svagelighed, hvorfra Tjenestemanden lider, ikke skønnes at være en væsentlig Hindring for Tjenestens fremtidige forsvarlige Varetagelse, vil Afskedigelse med Pension paa Grund af Svagelighed ikke kunne finde Sted. Ved Østre Landsrets Dom af 14. Juni 1922 er det udtalt, at dette Skøn over, om Svageligheden er tilstrækkelig til at berettigede til Afskedigelse med Pension, alene tilkommer Administrationen, hvorfor Domstolene ikke er kompetente til at sentere herover og eventuelt tilsidesætte dette Skøn.

I al Almindelighed kvalificerer Svagelighed som Afskedelsesgrund ikke til en særlig gunstig pensionsretlig Stilling; men i det Tilfælde, hvor en Tjenestemand ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa afskediges, tilkommer der ham uden Hensyn til Alder (han behøver altsaa ikke at være fyldt 30 Aar) og Tjenestetid altid $\frac{2}{3}$ af den sidst oppebaarne Lønningsindtægt i Pension. En Betingelse herfor er det dog, at Tilskade-

komsten snarest muligt er anmeldt for Tjenemandens Foresatte, og at Tjenestemanden ikke selv har hidført den med Forsæt. Har han ved grov Uagtsomhed eller synlig Beruselse selv hidført eller væsentlig bidraget til Tilskadekomsten, kan Ministeriet bestemme, at Pensionen efter den gunstigere Tilskadekomstregel skal nedsættes eller bortfalde. Endvidere forlanges der en virkelig Tilskadekomst i Tjenesten; en gradvis tiltagende Lidelse, der muligvis skyldes Tjenesten, og som tilsidst nødvendiggør Afskedigelse, er ikke tilstrækkeligt. Dette sidste er fastslaaet ved Højesteretsdom i U. f. R. 1911 pag. 521, hvori det udtales, at selv om den paagældende Tjenestemand havde paadraget sig den Gigt, paa Grund af hvilken han afskedigedes ved Tjenestens Udførelse, kan han ikke siges at være »kommen til Skade« saaledes at han af den Grund skulde være berettiget til Tilskadekomstpension. Af de efter Tjenestemandens lovens Ikrafttræden afsagte Domme vedrørende Tilskadekomstpension kan nævnes Højesteretsdom af 12. Januar 1922, der omstøtte Østre Landsrets Dom: (En Oversergent, der under Arbejde paa Vaabenkamret havde mærket et Stik i højre Lyske ved at løfte paa en tung Kasse, hvorefter der efter ca. 8 Dages Forløb konstateredes et Lyskebrok, hvorfor han 2 Aar senere kasseredes, kendt uberettiget til Tilskadekomstpension, da Brokket ifølge Lægeautoriteternes Udtalelser ikke kunde antages paadraget ved den nævnte Forløftelse, men maatte anses gradvis udviklet paa medfødt Grundlag.) og Østre Landsrets Dom af 30. Oktober 1920: (En Officer, der under tjenstlig Hesterøring havde ladet sig ledsage af to Damer og var blevet sparket paa Knæet af en af disse Damers Hest, som Følge af hvilket han kasseredes, kendt berettiget til Tilskadekomstpension, da han maatte siges at være kommet til Skade ved Udførelsen af sin Tjeneste.) Ligeledes kan anføres Østre Landsrets Dom af 16. November 1921: (En Maskinist i Søværnet, der ved Fald paa Dækket havde faaet højre Skulder af Led, blev, uagtet der fra en Lægeautoritet forelaa Erklæring om, at dette Ulykestilfælde ikke var sandsynlig Aarsag til den Lidelse i Skulderen, for hvilken Maskinisten afskedigedes, tilkendt Tilskadekomstpension, da de paa Grundlag af personlig Undersøgelse afgivne Lægeerklæringer henførte den Lidelse, hvorfor han afskedigedes, til det ovenfor angivne Fald paa Dækket. Tilskadekomsten, der fandt Sted i 1916, var først meldt et halvt Aar efter.)

En særlig Pensionsbestemmelse findes i Lov om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse af 12. Marts 1918 § 10 Stk. 5 for Embeds- og Bestillingsmænd, der afskediges paa Grund

af smittefarlig Tuberkulose i Lunge eller Strubehoved, idet disse, saafremt deres Gerning har medført saadanne Berøringer med Befolkningen, at denne utvivlsomt udsættes for Smittefare, uden Hensyn til Alder og Tjenestetid tillægges $\frac{2}{3}$ af den sidst oppebaarne Lønningsindtægt i Pension. Denne Bestemmelse er truffet mere af rent samfundsmæssige Hensyn end af Hensyn til Tjenestemanden selv.

Endelig er den Tjenestemand, der afskediges af »anden ham utilregnelig Aarsag«, berettiget til Pension. Saadan utilregnelig Aarsag vil navnlig foreligge i Tilfælde, hvor Tjenestemanden uden egen Skyld er uegnet til at røgte det ham betroede Hverv paa forsvarlig Maade, saasom bristende aandelig Evne til fremdeles at varetage sin Tjeneste, der muligvis paa Grund af Samfundsudviklingen er undergaaet betydelige Forandringer, som den paagældende ikke evner at sætte sig ind i; ligeledes Mangel paa Evne til at kunne samarbejde med Overordnede eller Kolleger; private Forhold, der anses for uheldige for Stillingens Prestige og deslige.

Særlige Regler gælder for den Tjenestemand, hvis Stilling inddrages, efter at han har fyldt 30 Aar, under Forudsætning af, at der ikke tilbydes ham anden passende Stilling med mindst samme Indtægter som hans sidste Stilling. I saa Fald har han Krav paa i 5 Aar at oppebære »Ventepenge« af Staten. Ventepengene skal i de 3 første Maaneder være lig med den paagældendes sidste pensionsgivende Lønningsindtægt og derefter $\frac{2}{3}$ af denne Lønningsindtægt. Han er dog i den Tid, han oppebærer Ventepenge, pligtig at modtage Ansættelse i passende Stilling med mindst samme Indtægt som den indtagne Stilling gav. Ved Ventepengenes Ophør med Udlobet af det femte Aar tillægges der ham Pension, saafremt han ikke har faaet Ansættelse i anden Tjenestemandsstilling. Naar en Tjenestemand dømmes fra sin Stilling, eller han afskediges, fordi han har begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, fortaber han Retten til Pension. Den vanærende Handling maa, hvor Dom ikke foreligger, være bevist paa anden Maade, f. Eks. ved egen Tilstaaelse.

Naar Tjenestemanden afskediges paa Grund af Tjenesteforseelser eller Misligheder, der uden at medføre Tab af Pensionsretten efter den ovenfor nævnte Bestemmelse svækker den for Stillingen nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmer det ved Finanslov eller Tillægsbevillingslov, hvorvidt han skal have Pension og i bekræftende Fald af hvilken Størrelse. De Tjenesteforseelser, der her er Tale om, maa saaledes være af en vis grovere Beskaffenhed, saasom Beruselse under Tjenestens Udførelse, gentagen Udeblivelse fra Tjenesten eller Undladen af at

udføre de med Tjenesten forbundne Pligter, navnlig naar der tidligere er givet ham Advarsel i den Anledning. Derimod vil Tjenesteforseelser af mindre graverende Karakter, saasom en enkelt Udeblivelse fra Tjenesten eller enkelte Tilfælde af for sildigt Møde i Tjenesten i Almindelighed ikke begrunde en Henviisning til Tjenestemanden om at faa sin Pension fastsat af Rigsdagen. Skønnet herover kan ofte være tvivlsomt, saaledes navnlig hvor Tjenestemanden udebliver og fremsender en efter den paagældende Myndigheds Skøn utilstrækkelig Lægeerklæring, og Tjenestemanden vil derfor, saafremt han er misfornøjet med Administrationens Afgørelse kunne benytte sin Ret til ved Domstolene at søge sig tilkendt Pension efter Tjenestemandens almindelige Regler.

Efter disse Betragtninger over Betjnelserne for Tjenestemandenes Ret til Pension skal der gøres nogle Bemærkninger angaaende Reglerne for Pensionens Beregning.

Der er her to Momenter, der spiller en afgørende Rolle, nemlig dels den Tid Staten har draget Nytte af den paagældendes Tjeneste (Pensionsalderen), og dels den Lønning han har oppebaaret (Pensionsindtægten).

Pensionsalderen er det Tidsrum i hvilket Tjenestemanden efter det fyldte 30te Aar har været fast ansat i Stillinger, der efter Tjenestemandens loven er forbundne med Pensionsret, uanset om Tjenesten er forrettet under en eller flere Styrelsesgrene. Saafremt der er sket Afbrydelser af Tjenesten, sammenlægges Tjenestetidene efter det fyldte 30te Aar, medmindre Afbrydelsen er sket paa Grund af Forseelser, der har medført Afsked uden Pension, i hvilket Tilfælde kun den Tid, der ligger efter saadan Afbrydelse kommer i Betragtning som pensionsgivende, forsaavidt Bevillingsmyndighederne ikke tilsteder Afvigelse herfra.

Den Tid en Tjenestemand staar udenfor Nummer medregnes ikke i Pensionsalderen, omend Tjenestemanden i den Tid kan siges at have en vis Tilknytning til Statstjenesten, der kan komme ham tilgode paa anden Maade, det er saaledes ved Højesterets Dom af 10. Februar 1922 statueret, at en Hjælper ved Statsbanerne, der stod udenfor Nummer ved Tjenestemandens lovens Ikrafttræden, men afskedigedes efter dette Tidspunkt uden at være indtraadt i Nummer, havde Ret til Pension efter den paa Afskedigtens Tidspunkt gældende Pensionslovgivning (og ikke efter den Lovgivning, der gjaldt, da han traadte udenfor Nummer). Den medregnes i Pensionsalderen. Pensionsalderen kan dog ikke regnes til et senere Tidspunkt end det, paa hvilket Tjenestemanden var pligtig at søge sin Afsked med Pension (altsaa normalt det 70de Aar). Denne Bestemmelse er sat, for

FRA
DET DAGLIGE LIV

at Tjenestemanden ikke, for at opnaa den højere Pension, skal føle sig opfordret til at forblive længere i Tjenesten end foreneligt med Embedets forsvarlige Varetægelse.

I visse Tilfælde kan det ved Finanslov bestemmes, at der ved Pensionsberegning skal godskrives Tjenestemanden et vist Antal Tjenesteaar, i det højeste 10 Aar. Betingelserne herfor er, at Tjenestemanden ved sin første Ansættelse i pensionsberettiget Stilling har fyldt sit 35te Aar, at han har gjort mindst 10 Aars Tjeneste, og at han er fyldt 65 Aar. Det er dog langt fra alle Tjenestemænd, der opfylder disse Betingelser, hvem man vil søge tillagt visse Aar til Pensionsalderen, der maa yderligere kræves ganske særlige Omstændigheder. Disse Omstændigheder er efter Finansministeriets Praksis, at den paagældende sene Indtræden i Stats tjenesten enten er motiveret ved en særlig langvarig og omhyggelig Uddannelse være sig af videnskabelig eller teknisk Art, eller han iøvrigt paa Grund af særlige administrative Kvalifikationer er hentet ind i Stats tjenesten eventuelt med Opgivelse af lukrativ Privattjeneste. I Henhold hertil er der siden Tjenestemandslovens Ikrafttræden kun søgt (og opnaaet) Tillæg til Pensionsalderen for to Professorer, medens talrige andre Andragender om saadant Tillæg er bleven afslaaede.

Særlige Regler for Pensionsalderens Beregning gælder for Tjenestemænd under Militæretaterne, idet disse, der regelmæssigt enten skal afskediges eller har Ret til at søge Afsked i yngre Alder, naar de i saadan Alder afskediges eller søger deres Afsked, faar Pensionsalderen fastsat efter de for Tjenestemandsloven gældende Regler, saafremt disse giver et for Tjenestemanden gunstigere Resultat. For Officerer vil Pensionsalderen saaledes kunne regnes fra deres kongelige Udnævnelse og for Underofficerer vil hele deres militære Tjeneste efter det fyldte 18de Aar med Tillæg af 2 eller 4 Aar for Hæderstegnet for henholdsvis 8 eller 16 Aars daðelfri Tjeneste og med Fradrag af 10 Aar medtaget.

Samme Regel gælder, naar Afskedigelsen skyldes Svagelighed og (ifølge Praksis) Reduktion af Mandskabet.

En særlig Regel gælder ogsaa for Lokomotivførere, Lokomotiv- og Skibsfyrbødere, samt Togførere og Togbetjente, idet hvert Aar i saadan Tjeneste efter det fyldte 30de Aar beregnes som 1/6 Aar.

(Fortsættes).

Hr. Redaktør!

Kan der blive en lille Plads til nogle faa Bemærkninger.

Det gamle Ord: »Der er intet Nyt under Solen«, gentager sig stadig. Nu har nemlig en sjælden begavet Ingeniør fundet paa, at »Tertsene« kan undværes. Den Opfindelse gentager sig med visse Aars Mellemlum og saa skær' den. — Ringe og Terts pilles ud af Udgangspotten og gaar i Brokkassen og nye laves og ind sættes. Maskinarbejdere piller dem ud og Maskinarbejdere laver nye og sætter dem ind. — Det er Gevinst det hele, — men vi lever da ogsaa i Sparekommissionernes Tidsalder. — Naar man saa faar at vide, hvorledes det hele Postyr er opstaaet bliver man endnu mere forbavset.

Ja, Hr. Redaktør, hør nu blot efter!

Ingeniøren havde opdaget at to Maskiner af samme Type og i samme Tur var højst forskellige i Kulforbrug. Og saa var det jo naturligt at konstatere, hvorfor der var en saadan Forskel. Ingeniøren tog hen paa Stedet og bemærker til sin Rædsel, at den billigste Maskine havde en Terts i Udgangen, medens den dyreste ingen havde. Nu var der maaske ingen Mulighed for at faa Kulforbruget bragt ned paa den dyreste af Maskinerne, — den uden Terts —, men saa kunde man da forsøge om ikke den billigste, — den med Terts — kunde blive lige saa dyr i Forbruget som den dyre og for Opnaelsen af dette smukke Formaal beordredes Tertsen selvfølgelig fjærnet.

Og nu kører begge Maskiner og »losker« og svier Kullene i Stedet for at brænde dem og Togene kommer naar de kan, thi dem der kører med Stude kommer dog ogsaa med.

Resultatet naas vel nok, Maskinerne bliver lige dyre i Stedet for lige billige og Togene er sat paa langsom Gang, hvorved Svimmelhed undgaas.

Men ikke nok med det!

Han, Ingeniøren, fared direkte hen paa vort største Depot og beordrede, uden Hensyn til Vejret, alle Ringe og Tertse taget ud, thi skal der være Gilde, saa skal der være Gilde. Hvis det derefter var nødvendigt, skulde de eventuelle Ringe og Tertse sættes ind igen, men først skulde Lokomotivførerne skrive om det paa Rapporten inden dette kunde ske.

Dog, som det allerførste skulde der tabes Tid med Togene, der skulde skabes Kludder i Toggangen, thi ingen fortalte Personalet om dette, skal vi sige onde, eller skal vi sige dumme Paa-hit. Jeg vil sige dumme.

Og nu gaar Ingeniøren og krør sig. Hver Gang han hører om Forsinkelser paa Grund af Dampmangel, siger han til sig selv: »Man er vel ikke Trafikmand for ingen Ting, det er mig, der faar Togene til at gaa — istaa.« —

Og saa tænker jeg paa, — om det mon ikke er ham, der har fundet paa Kunsterne med Bagesjlet.

Han er der altsaa! Nu igen!

Tak for Optagelsen.

Med Hilsen og Haaandslag

Caspar Røgbrænder.

FOREDRAG.

Dansk Lokomotivmands Forening afholder Foredrag med Lysbilleder for Foreningens Medlemmer med Damer i *Citys Selskabslokaler, Citygade, København, den 22. November Kl. 7³/₄ Em.* i *Arbejdernes Forsamlingsbygning, Amaliegade, Aarhus, den 23. November Kl. 8 Em.* og i *Hotel »Hafnia«s Selskabslokaler, Aalborg, den 24. November Kl. 8 Em.*

Foredragene holdes af Hr. Kontrolør *Chr. Schmidt, Haderslev.*

Foredragsemnet er:

»Træk af Jernbanernes Historie«.

Iøvrigt henvises til de udsendte Opslag.

FOREDRAG I AARHUS.

Torsdag den 23. November Kl. 8 Em. afholdes paa Forsamlingsbygningen i Amaliegade Foredrag af Hr. Kontrolør *Chr. Schmidt, Haderslev.*

Emne: Træk af Jernbanernes Historie.

Foredraget ledsaget af Lysbilleder, og er for Medlemmer med Damer fra Aarhus Aarhus Afdelinger med Underafdelinger. Andre Afdelingers Medlemmer og Pensionister vil være velkommen.

Efter Foredraget vil der muligvis blive arrangeret fælles Kaffe bord.

FORSØGSKØRSEL.

Paa Fyen er der for nogen Tid siden foretaget nogle interessante Forsøg, ved hvilke det ønskedes konstateret Forskellen paa Brændselsforbruget for et Tog der standsede paa alle Stationer og et gennemkørende Tog.

Der har været kørt med Maskiner af Type D., K., R. 2-cyl. og R. 3 cyl. og med hver Type en Tur frem og tilbage. (Ng.—Sb.—Ng.). Den ene Vej standsende, den anden Vej gennemkørende.

Vi vil antage, at Resultaterne af disse Forsøg vil blive tilgængelige, og for saa vidt dette sker, skal vi til sin Tid bringe den eventuelle Betænkning, der maatte blive afgivet eller Uddrag af denne.

Lookomotivfabriken i Hannover, Hanomag, har i Anledning af det 10,000 Lokomotivs Aflevering den 15. Juli 1922 udgivet et Festskrift: »Die Lokomotive in Kunst, Vitz und Karikatur«. Dette Festskrift fremtræder som et anseligt Værk paa 130 Sider rigt illustreret og med udmærket Tekst behandlende Lokomotivet i Kunst, Vittighed og Karrikatur. Mange af Illustrationerne er Farvetryk. Desuden er vedhæftet som Tillæg et Uddrag af Lokomotivkarrikaturer og Vittigheder fremkommen i »Fliegende Blätter« i Aarene 1844—1921.

Festskriftet er udkommet paa »Hanomag Nachrichtens Forlag, Hannover-Linden, og faas i Boghandelen for 9 Kr.

UHELD.

Natten mellem 1. og 2. November skete et Toguheld, der kunde have faaet et ret stort Omfang, men heldigvis begrænsedes til noget ødelagt Materiel.

Uheldet foraarsagedes ved, at den fungerende Stationsbestyrer, en Overportør, i Travlhed havde glemt at sætte Indkørselssignalet paa »Stop«, efter at et paa Stationen holdende Tog var kørt ind.

Et efterfølgende, ellers gennemkørende, Godstog kørte derfor ind paa samme Signal som det paa Stationen holdende Tog med det Resultat, at Toggangen standsedes i flere Timer, paa Grund af at Spor og Materiel ødelagdes. Der kom ingen Mennesker til Skade.

UNDERSTØTTELSFOND

Af Kong Christian den IX.s Understøttelsesfond ved de danske Statsbaner vil der den 29. Januar 1923 kunne uddeles ca. 1300 Kr. i Portioner à 100 Kr. Ansøgninger om at blive delagtig i Uddelingen maa for at komme i Betragtning indgives inden Udgangen af indeværende Aar til et af Bestyrelsens Medlemmer.

Blanket til Ansøgning kan erholdes ved Henvendelse til et Bestyrelsesmedlem eller i Generalsekretariatet.

Blanketten, der maa udfyldes nøjagtig, er lydende paa saavel nærværende Fond som Statsbanernes Jubilæumsfond, der uddeles samtidig, og Ansøgningen betragtes som gældende begge Fond, hvis ikke andet anføres.

Bestyrelsen bestaar af: Generaldirektør Andersen Alstrup, Togfører Duelund, København, Overbanemester H. Gram, Roskilde, Søfartschef Heise, København, Materialforvalter O. Larsen, København, Værkmester P. Mikkelsen, København, Assistent Frk. Westergaard, København, Distriktschef Wissenbach, Struer, og Baneingeniør Wolfhagen, København.

DØDSFALD.

Den 19. Oktober afgik ved Døden Lokf. *F. J. Nielsen* efter en kortvarig Sygdom og en derpaa følgende Operation.

Julius Nielsen, som Afdøde i daglig Tale kaldtes, havde sikkert ingen Uvenner, som han gik der blandt os stille med sit elskelige og rolige Smil vandt han sig sikkert kun Venner hvor han

Frederik Julius Nielsen.

kom frem. Han var ikke fremtrædende, men Trofasthed var et Kendetegn for ham saavel blandt Kammeraterne som overfor Organisationen.

Ved Begravelsen, der fandt Sted fra Assistentens Kirkegaards Kapel den 24. Oktober paraderede Dansk Lokomotivmands Forenings Fane ved den med mange Kranse smukt pyntede Baare og mange havde fundet Vej til Kapellet for at vise vor afdøde Kammerat den sidste Ære.

Ved Graven bragte Kredsformand *C. A. Lillelund* Afdøde Lokomotivmændenes sidste Hilsen og Tak og udtalte et

Ære være dit Minde!

c. m.

Onsdag Aften Kl. 7 $\frac{1}{4}$ blev Lokfyrb. *H. L. Jensen* bisat. Efter at Kisten var baaret ind i Kirken, sang Hr. Agent Andersen og Frue »Kirkeklokke, ej til Hovedstæder«. Torsdag fandt Begravelsen Sted under meget stor Deltagelse. Kirken var meget smukt pyntet og ved Baaren paraderede 4 Fane. Efter at den sidste Salme var sunget, sang Struer Lokomotivpersonales Sangkor »Lyksalig, lyksalig hver Sjæl som har Fred«, hvorefter Kisten under Sang fra et Kor blev baaret ud til Graven.

Ved Graven bragte Hovedbestyrelsesmedlem *C. Petersen*, Aarhus, *H. L. Jensen* Kammerater-

H. L. Jensen.

nes sidste Hilsen med en Tak for den Trofasthed, som Afdøde altid havde udvist mod Organisationen.

Ære være hans Mindel

TAK.

For den overordentlige store Venlighed og Opmærksomhed, der vistes mig paa min Jubilæumsdag, saavel fra Afdelinger som fra de enkelte Medlemmer over hele Landet.

En særlig Tak til mine Kolleger paa Gb. m. fl., der som Erindring overrakte mig det prægtige Guldur.

Ogsaa Lokomotivfyrb. Afd. II Gb. bedes modtage min hjerteligste Tak for deres prægtige Gave.

G. O. F. Lund.

Ærede Kolleger og Medansatte i Skanderborg, Aarhus og Aalborg modtag min hjerteligste Tak for den udviste Opmærksomhed ved mit 40 Aars Jubilæum.

R. Frederiksen, Lokomotivfører, Aarhus.

Struer Lkfb. Afdeling beder alle Afdelinger, som sendte Krans til Lkfb. *H. L. Jensen*s Baare, modtage vor Tak for den store Opmærksomhed, der blev udvist ved vor afdøde Kammerats Baare.

P. A. V.

C. Honoré.

Vor hjerteligste Tak for den store Deltagelse, som vistes os ved vor kære Mand og Fader, Lokomotivfører *N. H. Poulsens* Jordefærd.

En særlig Tak til Lokomotivpersonalet i Glyngøre.

Glyngøre, den 5—11—1922.

Marie Poulsen og Børn,

Til alle, der mindedes mig paa min Jubilæumsdag bringer jeg herved min hjerteligste Tak.
A. C. C. Olesen.

RETTELSE TIL ADRESSEFORTEGNELSEN

Kredsbestyrelsesmedlem E. Kulms Adresse rettes til: Nygade 10.

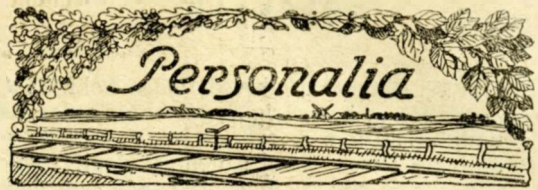
Lokomotivfyrbøder Afdelinger:

Kalundborg: Afdelingsformandens Adresse rettes til: Nygade 10.

Kalundborg: Kassererens Adresse rettes til: Lindevej 10, St.

Lokomotivpersonalets Ferie- og Rekreatiionshjem:

Ved en Fejltagelse har vi i forrige Nummer foretaget en fejlagtig Adresserrettelse for Udvalgsmedlem *J. Milne*. — *Milnes* Adresse bedes rettet til: *Langelandsvej 18, I. S., Frederiksberg*.

Afskedigede:

Lokomotivmester I. V. F. Cordsen, Helsingør, efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed i Naade med Pension fra 31—12—22 (Kgl. Afsk.) og Lokomotivfører J. K. Jacobsen, Struer, efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed med Pension fra 31—1—23 (min. Afsk.).

Afgaaet ved Døden:

Lokomotivfører N. H. Poulsen, Glyngøre, den 27—10—22 og Lokomotivfyrbøder H. L. Jensen, Struer, den 27—10—22.

Tilladelse til at bytte Opholdssted:

Lokomotivfyrbøderne A. R. Dybvang, Helsingør, og S. A. Hansen, Københavns Godsbangård, fra 1—11—22.

H. J. HANSEN

Skrædermester

38, Sønder Boulevard 38.

Anbefaler sig til d' Hrr. Jernbanemænd

Telefon Vester 1574 v.

Leverander til Varelotteriet.

Nærværende Nummer er afleveret

paa Avispostkontoret den 16. November.

J. Larsen & Søn

Brdr. Larsen

Flygel & Pianofabrik.

Bredgade 45. — København K.

GEPOHA
3 Mdrs.

GUM MISAALER
skrf. Garanti for Stid

Saalr. fra
1 Kr.
Hale fra
30 Hre
pr. Par eft.
Størrelse.
VANDTET

Paakøbes eller stiftes m. Leih. selv paa hullet Fodtøj
Jernbanemænd 10 pct. Rabat

Sanitets & Gummivarer
Møderspr. m. fl. Rør
Alt i Sygeplejeartikler
Ill. Prisliste diskret mod
30 Øre i Frimærker

Amk. Gummivare Industri
Vestergade 3, Kbhvn. B.

Edith Wahl, Lædervareforretning
St. Kongensgade 15
Dametasker

1 stort Udvalg fra 6 Kr.
Jernbanefunkt. 5 0/10 Rabat.

Peters Fodtøj

Det verdens berømte amerikanske Fabrikat. Garanteret solidt Læder helt igennem

Billigste Skotøjspriser i Danmark
Nyheder hjemkommet fra Amerika

Filial: Amagerbrogade 7.

Axelborg, vis a vsi! „National“

A/s Det danske Mælkekompani, København.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², København B.
Tlf. Vester 8173 eller Vester 8113.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Abonnementpris: 6 Kr. aarlig.

Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Announce-Expedition:

Vodroffsvej 3 b. København V.
Telefon Vester 8113 eller Vester 4011.

Kontortid Kl. 10—4.